

[Birthe Hansen]

steri og truer med sanktioner, og andre lader stå til. Sensationen dør ud, og menneskene bag sensationen, hvad enten de befinder sig på en plejehjem, et psykiatrisk plejehjem eller på et feriecenter, glemmes stort set igen. Ingen har da noget imod dem, de skal bare ikke som på feriecentre optræde i flok.

Hvorfor bruge så mange penge på at forsøge i muligheden for i en nær eller fjern fremtid at få færre handicappede, samtidig med at man skærer i bevillingerne til forbedring af hjælpemidler, boliger og institutioner for nulevende handicappede? Der er langt igen, og mange normer og holdninger skal ændres, før alle handicappede har samme vilkår som andre borgere her i landet.

Først og fremmest burde et af denne redegørelses klare mål være 100 pct. økonomisk kompensation for de ekstraudgifter, som handicapet bevirker, så økonomien ikke bliver en hindring for at kunne fortsætte den hidtidige tilværelse og gøre den fremtidige så lig den ikke-handicappedes som muligt.

Dernæst må et rimeligt krav være, at indsatsen fra den offentlige sektor er grundlaget, en basis for den handicappedes daglige tilværelse og ikke blot et supplement, sådan som det er socialministerens ønske. Først når denne sikkerhed er til stede, kan den handicappede trække på egne og andres ressourcer. Den grundlæggende sikkerhed for, at dagligdagen fungerer, når et menneske er handicappet, er så vigtig, at der aldrig vil være tale om for megen omsorg og sikkerhed. Den form for sikkerhed betyder ikke umyndiggørelse; tværtimod er den medvirkende til, at den enkelte kan klare langt flere opgaver og problemer på egen hånd. Umyndiggørelsen er skabt på en anden måde, nemlig ved at fratage den handicappede selvbestemmelse over, hvor og hvordan han eller hun vil bo, for i dag er det sådan, at plejehjemskrævende handicappede er stavnsbundne, de kan ikke selv bestemme, hvor i landet de vil bo, selv om plejehjemspladsen er til stede. Deres adresse fastsættes af den lokale kommunalbestyrelse. Ankemulighed gives ikke, og socialministeren vil ikke ændre på disse diskriminerende forhold.

Socialministerens begrundelse for ikke at ophæve stavnsbåndet for de handicappede er mildest talt besynderlig. Ministeren vil ikke gribe ind i det kommunale selvstyre. Det ple-

jer ellers ikke at genere ministre i den borgerlige regering, hvilket tydeligt ses af de gentagne økonomiske nedskæringer og indgreb over for kommunernes selvstyre, der har fundet sted siden oktober 1982. Men sådan er der så meget.

Det er en menneskeret at kunne flytte lige så meget rundt i landet, man har lyst til. Hvordan er det nu? Støtter Danmark bestræbelserne, der udfolder sig i FN's menneskerettighedskommission for at sikre handicappede rettigheder både af social, økonomisk, kulturel og politisk art? Det står der rent faktisk i redegørelsen at vi gør.

Det centrale handicapråds betydning efter 5 års arbejde, som det fremtræder i redegørelsen, er vist mere på det teoretiske plan, for sammenholder man redegørelsen med nogle linjer i et brev, som vi alle sammen har modtaget fra bolig-, motor- og hjælpemiddeludvalget her i januar 1986, fremgår det, at man åbenbart ikke tager forslagene fra det centrale handicapråd særlig alvorligt, når en total afvisning af nogle af deres forslag kan finde sted, og det er vel ikke bare en engangsforestilling. I samme brev gives der udtryk for, at de ministerielle instanser tilsyneladende heller ikke belaster handicaprådet meget med henblik på fælles vurderinger af problemløsninger. Derfor forstår vi i SF godt, at BMH-udvalget ønsker, at handicaprådet tillægges langt større indflydelse set ud fra et samfundspolitisk aspekt, således at rådets stillingtagen indhentes på et meget tidligt tidspunkt, samt at dets bemærkninger særskilt indgår i det lovforberedende arbejde og andre steder.

Og så er der integrationen i samfundet af de handicappede. Den burde indeholde langt flere krav. Alene at fortsætte arbejdet med at gøre byggeriet mere handicapvenligt er vel ikke nok. Hvis der f.eks. ikke med offentlige penge, der gives i forbindelse med byfornyelse, stilles krav om elevator, så sker der vel ikke så forfærdelig meget. Det er ikke nok bare at håbe på, at man gør noget for handicappede, og det samme gælder med hensyn til offentlige transportmuligheder for svært handicappede. Det mindste, man kunne gøre her, var da, indtil offentlige transportmidler er gjort tilgængelige for selv svært handicappede ved egen hjælp, at de pågældende kunne tage en hjælpeledsager med gratis.